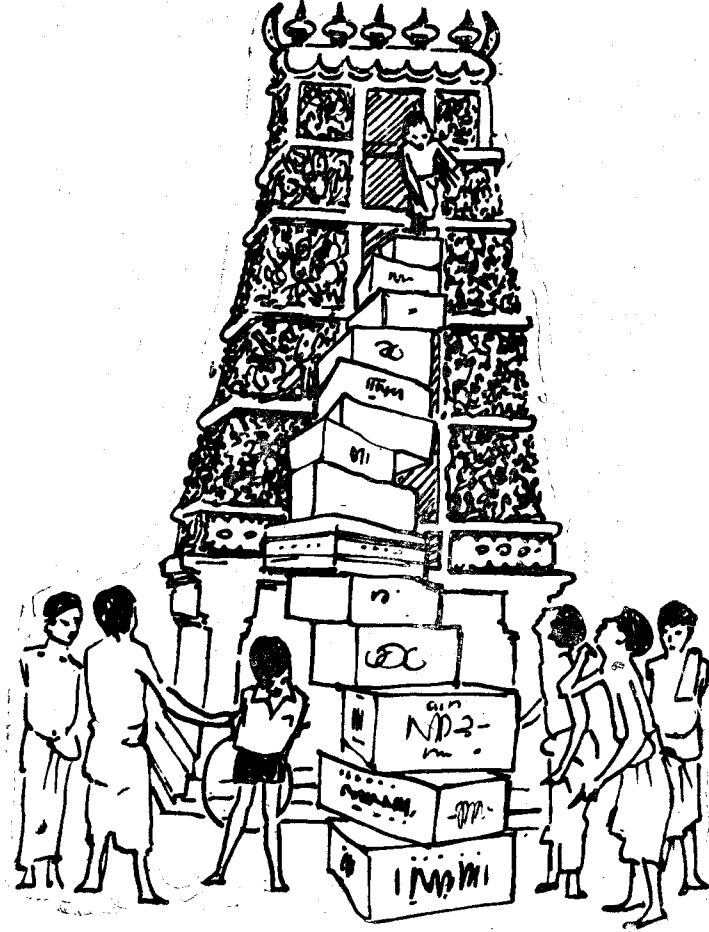

பாட்டுத் ததையுத்

நா. தகேசன்

கிடைக்குமிடத்:-
59, லூர் வீதி, கொழும்பு-6

எல்லாம் தெரிந்த எமநாதர்

உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்த எமநாதரைத் தெரியுமா? எதுவுமே தெரியாத அவர், தனக்கு எல்லாம் தெரிந்ததாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர். அதனால் இறுமாப்பும் கொண்டவர். முன்பின்யோசிக்காமல் புத்திமதிகளைத் தாராளமாக அள்ளி வழங்குவார் இந்த எமநாதர். இவர் புத்திகளைக் கேட்பவர்களின் கதி இருக்கிறதே, அதை நான் சொல்லவில்லை; கதை சொல்லும்.

இவரைப் போலப் பலர் உலகிலே இருக்கிறார்கள். இவரைப் போன்றவர்கள் மட்டுமன்றித் தமது சொந்தப் புத்தியை உபயோகிக்காத ஏமாளிகள் பலரும் உலகில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தாமதமாக எதையும் யோசித்துச் செய்யமாட்டார்கள்; எதற்கும் பிறருடைய புத்திமதிகளையே எதிர்பார்ப்பர். இவர்கள் வாழ்வில் அடைவது துன்பமே.

இந்த எமநாதரையும் ஏமாளிகளையும் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறதா? சரி வாருங்கள்.....

ஊரின் பேரைக் கேளாதீர்
உண்மைக் கதையோ பாராதீர்
பாரின் நன்மை கருதியொரு
பக்டிக் கதைநான் பகர்வேனே
பேரின் நல்ல எமநாதன்
பெயரை உடைய சான்றோனும்
ஊரின் நல்ல ஊரொன்றில்
உயர்வாய் வாழ்ந்து வந்தானே.

அந்த ஊரின் அதிசயத்தை
அறியச் சொல்வேன் அயராதீர்
எந்தச் சிக்கல் ஏற்படினும்
எல்லாந் தெரிந்த எமநாதர்
வந்தே புத்தி சொல்லிவொர்
வகையாய் மக்கள் வாழ்வதற்கு
அந்தப் புத்தி கேட்டவர்கள்
ஆரே அங்கு உருப்பட்டார்!

எல்லாந் தெரிந்த எமநாதர்
ஏற்றம் உரைக்கப் போமானால்
சொல்லுந் தரமும் ஆகாதே
சோலி உரைத்துத் தீராதே
நல்ல காட்டாய் ஒருநாளில்
நடந்த செய்தி சொல்வேனே
'கொல்' லென் றேநீர் நகைத்திடவே
கோடி நாட்கள் நினைத்திடவே.

சொன்ன ஊரின் மத்தியிலே
சோமர் கோயிற் கோபுரத்தில்
என்ன விதமோ தெரியவில்லை
ஏகப்பட்ட புல் முளைத்துப்
பொன்னே அனைய அதனுச்சி
பொலிவை இழந்த ததுகண்டு
என்ன செய்வோம் புல்லகற்ற
என்றே மக்கள் ஏங்கினரே.

ஒடிச் சென்றான் நாதரிடம்
ஒருவன் அவரே கதியென்று
தேடிப் புத்தி சொல்லுமையா
தேவன் கோவிற் புல்லகற்ற.
நாடி வந்தோன் முகம்நோக்கி
நன்றே சொன்னார் எமநாதர்
பேடிப் பயலே இதுவுமொரு
பெரிய பொறுப்பாய் வந்தாயோ?

நல்ல பசுவாய்ப் பார்த்தந்த
நம்பன் கோபுரத் தேற்றிவிடின்
மெல்லப் புல்லை மேய்ந்துவரும்
மேலும் கோபுரம் மிளிருமெனச்
சொல்லக் கேட்ட சோணகிரி
சோரா தோட்டம் பிடித்துமொரு
செல்லப் பசுவாய்த் தேடிவந்து
சேர்ந்தான் சோமர் கோபுரமே .

பார்த்தான் உச்சிக் கோபுரத்தை
பசுவை ஏற்ற வகையறியான்
தீர்த்தான் அந்தச் சந்தேகம்
திரும்பிச் சென்று நாதரிடம்
மூர்க்கன் போல அவர்சீறி
மூடா நானே வந்திடுவேன்
கோத்தோர் கப்பிக் கயிற்றினிலே
கோபுரந் தன்னில் கட்டிடுவேன்.

கட்டிய கப்பி அதன்வழியே
கறவை தன்னை ஏற்றிடவே
எட்டி நடந்து அவர்வரவே
எல்லாச் சனமும் கூட்டவே
பெட்டிகள் தொகையாய்க் கொணர்வீரே
பேடிகளாய் நிற்காதி ரெனத்
தட்டி விட்டார் மக்களையும்
தானே ஏறிக் கப்பிகட்ட.

எங்க பெட்டி உங்கபெட்டி
எதிரோர் வீட்டு மரப்பெட்டி
தங்க மூளை எமநாதர்
தாவி ஏறத் தக்கபெட்டி
அங்கே வந்து குவிந்திடவே
அடுக்கி அடுக்கி எமநாதர்
பங்கம் இன்றி மேலேறப்
பார்த்து மகிழ்ந்தார் மக்களுமே.

ஒன்றன் மீது ஒன்றாக
ஓர் ஆயிரமாய்ப் பெட்டிவைத்து
குன்றே ஒத்த கோபுரத்தில்
கொடியை எட்டிக் கட்டிடவே
ஒன்றே பெட்டி இனும்வேண்டும்
ஒன்றும் இல்லை ஊரினிலே
நன்றே எல்லாம் தீர்ந்ததனால்
நா எழாமல் நரர்நின்றார்.

உச்சிப் பெட்டியில் ஏறிநின்ற
உத்தமர் ஊக்கம் தனையிழந்து
'சிச்சி' எங்கே பெட்டியடா ?
சீக்கிரம் கொணர்வீர் பெட்டியென
* சச்சா! பெட்டி தீர்ந்ததையா
சான்றோர் நீர்தான் சாற்றிடுவீர்
மெச்ச ஒண்ணு இந்நிலையின்
மீண்டும் மேலே செல்வதற்கு.

அட்டா உங்கள் மூளைகளை
அவித்துக் குடித்தால் நல்லதடா
எட்டா அடியிற் பெட்டியினை
என்றே எமனும் கூறிடவே
குட்டா மேலே என்றுசொல்லி
குறுக்கே இழுத்தான் ஒருமூடன்
தடதட என்று பெட்டிகளும்
தலை கீழாக வந்திடவே.

எல்லாந் தெரிந்த எமநாதர்
என்ன ஆனார் என்பதனைச்
சொல்ல நாவும் எழவில்லைச்
சொல்லாமல் நீர் சிந்திப்பீர் !
எல்லாந் தெரிந்தோர் இறுமாப்பு
ஏற்றம் என்றும் தாராது
நல்லாய் உணர்ந்து நடப்பதுடன்
நமது புத்தி தீட்டிடுவோம் .

வத்தகைப் பழம்

அதோ நடந்து செல்கிறானே ஒரு பையன், அவன் யார் தெரியுமா? அவன்தான் ஐயன். ஐயன் ஒரு பொய்யன். எந்நேரமும் பொய்யே பேசுவான். தான் பொய் சொல்வது மட்டுமல்லாமல் பிறரையும் பொய் சொல்லத் தூண்டுவான்.

“ பொய் சொல்லாதே, பொய்சொல்லாதே ” என்று சொல்லுகிறார்களே, எதற்காக? பொய் சொல்கிறவர்கள் எந்நேரமும் பயந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு, அதை மறைப்பதற்கு ஒன்பது பொய்கள் சொல்ல வேண்டும். இருந்தும் என்றோ ஒரு நாள் உண்மை வெளிவந்துவிடும். உண்மை வெளிவரும்போது பொய் சொன்னவரின் மனம் பெரிய வேதனை அடையும். அதனாற்றான் “பொய் சொல்லாதே” என்று வற்புறுத்துகிறார்கள்.

நமது ஐயன் இருக்கிறானே, அவன் தன் னுடைய நன்மைக்காக மற்றவர்களைப் பொய் கூறவைப்பான். தான் நன்மை அடைந்த பின் மெதுவாக நழுவி விடுவான். இவனைப் போன்றவர்களின் நட்பு கூடாது என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இன்று ஐயன் எங்கே போகிறான்? தனது நண்பன் கந்தையாவின் வீட்டுக்குத்தான் போகிறான். கந்தையாவின் வீட்டில் என்னதான் நடக்கப் போகிறதோ!.....

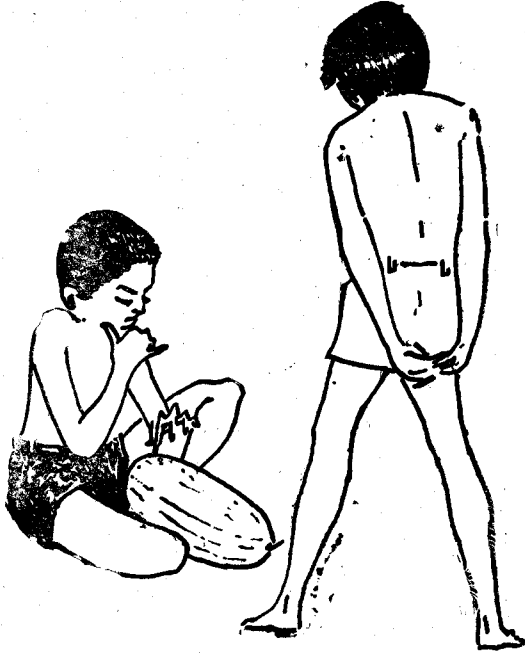
கந்தையாவின் தந்தையார்
சந்தை சென்று வந்தனர்
விந்தையான கனியொன்றை
விரும்பி வாங்கி வந்தனர்
எந்தையே நீர் ஏந்தியே
வந்த காயின் பெயர்என்ன?
உந்தக் காயை உண்ணுதல்
ஒவ்வா தென்றான் கந்தையன்.

தம்பி! இதுதான் வத்தகை
நம்பு இதுஓர் பழமடா
தும்பு கிம்பு இல்லையே
தோல்தான் பச்சை நிறமடா
அம்பி மாமா நாளைக்கு
அழைத்தார் நம்மை விருந்துக்கு
நம்பி இக்கனி அவருக்கு
நல்கு வோமே நாளைக்கு.

இந்தச் செய்தி சொல்லியே
எங்கோ சென்றார் தந்தையும்
அந்த நேரம் நண்பனும்
ஐயன் அங்கே வந்தனன்
கந்தன் தனியே வீட்டிலே
காத்தி ருக்கக் கண்டுமே
அந்தப் பழத்தை உண்டிட
ஐயன் ஆசை கொண்டனன்.

பச்சைக் காயாய் இருக்கின்ற
பருத்த காயும் என்னவோ?
இச் சகத்தில் இன்றுதான்
இதனைக் கண்டேன் என்றனன்
அச் சமயம் கந்தையன்
அடடா இது பழமென்றான்
பச்சைக் கள்ளன் ஐயனின்
பாசாங் கைஅறி யாமலே.

கல்லுப் போலக் கடினமாய்க்
கனியா திருக்கும் காயினே
சொல்லிக் கனிஎன் றேய்த்தவர்
சொல்லுக் கேட்டாய் மூடனே
நல்ல காயைக் கனியெனின்
நண்பர் உன்னை நருவரே
மெல்ல எனக்குச் சொன்னதை
மேலும் யார்க்கும் சொல்லாதே.

ஐயன் சொன்ன பொய்களை
அலசி அறியாக் கந்தனும்
மெய்யாய் அப்பா கூறினார்
மெத்த நல்ல பழமிது
ஐயோ வேண்டாம் பேச்சினி
அதனை விட்டு அகன்றிடு
பொய்யன் அப்பா என்றுநீ
புகல்வாய் சொற்ப வேளையில்.

இல்லை இல்லை என்றுமே
இருவர் வாதம் பெருக்களை
நல்ல கனிதான் இதுவெனின்
நன்றே வெட்டிக் காட்டென
பொல்லா ஐயன் புகலவே
பொறுமை இழந்த கந்தையன்
மெல்லச் சூன்றிக் காட்டுவேன்
மேலே மூடி மறைக்கலாம்.

என்று சொல்லி இருவரும்
ஏட்டி போட்டி தீர்த்திட
நன்றே சூன்று பார்க்கவே
நாடிக் கண்டார் கனிஉள்ளே
தின்று பார்க்க ஆசையைத்
தூண்டச் சிறிது தின்றனர்
நின்று தந்தை கூற்றினை
நினைத்துக் கந்தன் ஏங்கினான்.

தொட்ட கனியை விட்டினித்
தோண்டி உண்ட கதைசொன்னால்
கட்டி அடியே போடுவார்
காயும் தந்தை உனக்குமே
விட்டு இதனை வைக்காமல்
விரைந்து முழுதும் உண்ணுவோம்
இட்டேன் பிச்சை இக்கனி
இரந்த ஒருவர்க் கென்றுரை.

தீட்டி ஐயன் திட்டமிட
தீர்த்தார் கனியை இருவரும்
தோட்ட மண்ணைத் தோண்டியே
தோலும் விதையும் மறைத்தனர்
ஆட்டம் தீர்த்த ஐயனும்
அகன்றான் அவன்தன் வீட்டுக்கே
வீட்டை வந்த தந்தைக்கு
விளக்கம் தந்தான் கந்தையன்.

கேட்ட விளக்கம் தந்தைக்குக்
கிளற வில்லைச் சந்தேகம்
வாட்டம் தீர்ந்தான் கந்தனும்
வந்த பழியும் அகன்றதால்
நாட்கள் பலவும் சென்றன
நல்ல மழையும் பெய்தது
தோட்டம் தன்னில் வத்தகை
தொகையாய் வளர்ந்து நின்றன.

காற்று வாங்கத் தோட்டத்தில்
தந்தை மகனும் செல்லவே
நாற்று வத்தகைக் கன்றுகள்
நாடிக் கண்டார் தந்தையும்
சாற்ற ஒண்ணுச் சந்தேகம்
சடிதிற் கொண்டார் மைந்தன்மேல்
தோற்றுப் போன கந்தையன்
தேம்பித் தேம்பி அழுதனன்.

அப்பா என்னை மன்னிப்பீர்
ஐயன் சொன்ன புத்தியால்
தப்பே செய்தேன் தந்தைநீர்
தந்த கனியை உண்டபின்
அப்பா சொன்னேன் பொய்யினை
அன்று தப்பிக் கொள்ளவே
தப்புச் செய்த என்மீது
தயவு செய்க என்றனன்.

நடந்த செய்தி அறிந்ததும்
நல்ல தந்தை கூறிஞர்
கடந்து போகும் பொய்யென்று
கனவு காணாய் என்மைந்தா
திடமாய் ஒருபொய் மூடவே
தீட்ட வேணும் பொய்பல
தடங்கி மறையும் பொய்யது
தானே உண்மை வெளிப்படும்.

உணர்வாய் இந்த உண்மையை
உலகிற் பொய்யை உரைத்திடாய்
கொணர்வாய் உண்மை கொள்கையாய்
கோடி நன்மை தந்திடும்
பிணமாய் உன்னை ஆக்கினும்
பிதற்றாய் பொய்மை வாழ்விலே
சணமே இனிக்கும் பொய்யினை
சாகுந் தனைக்கும் மறந்திடு.

என்று தந்தை சொன்னதை
எமது கந்தன் கேட்டனன்
நன்று நன்று இனியுமே
நானும் பொய் உரைப்பனே
இன்று தொட்டுப் பொய்யினை
எனது வாயாற் பேசேனே
என்று சொல்லிக் கந்தனும்
இதயம் மகிழ இருந்தனன்.

எங்கள் வாயில் மண்ணடா

யாராவது தமது வாயிலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொள்ளுவாரா? இல்லையே. அப்படிச் செய்தால் அவருக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விட்டது என்றுதான் சொல்வோம். ஒருவருடைய வாயில் இன்னொருவர் மண்ணை அள்ளிப் போட்டால் என்ன நடக்கும்? மல்யுத்தந்தான் நடக்கும். எனவே மனிதருடைய வாயில், மனிதர் மண்ணைப் போடுவது வழக்கமல்ல. இருந்தாலும் “என்வாயில்மண்ணைப் போட்டான்” என்று சொல்லுகிறார்களே எதற்காக?

ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு அநீதி செய்த போது “அவன் என்வாயில் மண்ணையிட்டான்” என்று சொல்லுகிறான். மனித வாழ்க்கையிலே துன்பமும் அநீதியும் ஏற்படும்போது மனிதன் “என்வாயில் மண் வீழ்ந்ததே” என்று கலங்குகிறான்.

அதோ இருவர் தங்கள் வாய்களில் மண்ணை
அள்ளிப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்றால் நம்பு
வீர்களா? அவர்கள் வாயிலே போட்டுக் கொள்வது
நிச்சயமாக மண்ணை இருக்காது என்றுதானே
சொல்கிறீர்கள். நல்லது, அவர்கள் யார், வாயில்
எதைத்தான் போட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்று
பார்ப்போமா?

நம்மை நாமே ஆளுகின்ற
நாட்கள் இந்த நாட்களாம்
எம்மை ஆண்டார் மன்னர்கள்
ஏகப் பட்ட நாட்களாய்
தம்மைப் பேணும் மன்னரும்
தார னியில் வாழ்ந்தனர்
செம்மை அற்ற மன்னனின்
சேவகன் செயல் சாற்றுவேன்

இன்று சீனி என்றதும்
ஈய்க்கள் தமக்கும் தெரியுமாம்
அன்று சீனி என்றிடில்
ஆரும் அதனை அறிந்திலர்
நன்று வெல்லம் நன்றென
நாட்டு மக்கள் இருந்தநாள்
தின்று சீனி சுவைக்கவே
தீரன் மன்னன் எண்ணினான்.

முதன் முதலிற் சீனியை
முத்த குடிகள் சீனர்தான்
பதன் படுத்தி வந்ததாற்
பாரிற் சீனி என்றபேர்
அதன் நிமித்தம் வந்ததே
ஆன்றோர் பலர் கூறவே
இதன் நிமித்தம் சீனியை
இறக்கு வித்தான் மன்னனும்.

இறக்கு வித்த சீனியில்
ஈரம் சிறிது கண்டதால்
திறந்த வெளி தன்னிலே
தீக்கும வெயிலில் இட்டனர்
பறக்கும் காகம் போலவே
பறந்து திரியும் சேவகன்
மறந்து அவ்வழி வந்தனன்
மறைந்து சீனி சுவைத்தனன்.

விரித்த பாயிற் காய்கின்ற
வீட்டுப் பொருளும் என்னென்று
தரித்துக் கேள்வி எழுப்பினான்
தான் அறியச் சேவகன்
விரித்துக் கூறி விளக்கிட
வேறு பேர்கள் அற்றதால்
நெரித்துக் கையைப் பிசைந்துமே
நேரிற் கேட்டான் மன்னனை.

நண்ணிக் கேட்ட சேவகன்
நாளும் குறும்பு செய்பவன்
மண்ணிற் சீனி இதுவென்று
மாண்பு கூறின் இதைபுண்ண
பண்ணி வைப்பான் பாடுகள்
பாவி இவனை ஏய்த்திட
எண்ணிச் சொன்னான் மன்னனும்
ஏவலா அது மண்ணடா.

மன்னர் இந்தப் பூமியில்
மண்ணைக் காய விடுவரோ?
என்ன எண்ணம் கொண்டுமே
ஏட்டி சொன்னார் ஏந்தலும்
தின்னும் பண்டம் அதனுடைத்
தித்திப் பேனோ மறைத்தனர்?
பின்னர் செய்வேன் வேலையே
பிரியம் இல்லா மன்னர்க்கே.

என்று நினைந்த சேவகன்
ஏகி வீட்டில் மைந்தனை
நன்று நானும் அரண்மனை
நண்ணி நிற்பேன் முன்றலில்
இன்று நீயும் வந்தங்கு
இறந்தாள் அன்னை என்றுரை
தின்று சுவைக்கப் பண்டம்நான்
திண்ணம் தருவேன் என்றான்.

அந்த வார்த்தை சொல்லியே
அரண் மனைக்குச் சென்றான்
இந்த நேரம் பார்த்துமே
இளைஞன் அங்கு ஓடினான்
எந்தை யேஎன் ஐயனே
எந்தன் அம்மா செத்தனர்
இந்த உலகில் இனித்துணை
இல்லை யேஎன் றமுதனன்.

போனி யோடி! என்கண்ணே
போனி யோடி என்றுமே
சீனிப் பாய்முன் வீழ்ந்துமே
சீறி அழுதான் சேவகன்
தீனி உண்ட வாயிலே
தீது மண்தான் வீழ்ந்ததே
மேனி பத்தி எரிசுதே
எங்கள் வாயில் மண்ணடா.

எந்தன் வாயில் மண்ணடா
உந்தன் வாயில் மண்ணடா
நொந்தோம் நாங்கள் இருவரும்
நொந்தோம் என்று இருவரும்
அந்தப் பாயின் சீனியை
அள்ளி வாயில் இட்டனர்
மந்த மாக இருவரும்
மனதுக் குள்ளே சிரித்தனர்.

காயும் பொருளிற் பாதியைக்
காவ லாளி உண்டதை
ஆயும் மன்னன் அறிந்தான்
ஆனால் என்ன செய்குவான்?
மாயும் பொய்யை உரைத்ததால்
மண்ணிற் கேடு வந்ததே
வாயும் நெஞ்சும் ஒன்றதாய்
வாய்மை என்றும் நன்றென்றான்

அற்றுர் பசியை அகற்றுக்!

அதோ அந்த வாழைத் தோட்டத்தைப்
பாருங்கள். உருண்டு திரண்ட காய்களைக்
கொண்ட குலைகள் நிறையக் காணப் படுகின்றன.
அது யாருடைய தோட்டம்? வாழைகள் சிறப்
பாகக் காணப்படுவதற்கு யார்தான் காரணம்?
இவ்வளவு தொகையாக வாழைக் குலைகளை உடை
யவர் நமக்கும் சுவைக்க ஒரு பழம் தருவாரா?

அட்டே! அதோ பெருத்த தொந்தியோடு,
விசிறி மடிப்புச் சால்வையும் போட்டுக் கொண்டு
நிற்கிறாரே, அவர்தான் அந்த வாழைத் தோட்டச்
சொந்தக்காரர். அவர் குனிந்தால் நிமிரமுடியாது
கஷ்டப்படுவார். இருந்தால் எழும்ப முடியாது
அவதிப்படுவார். அவரிடம் சென்று;

“இந்த வாழைத் தோட்டம் மிகச் சிறப்பாக இருக்கிறதே இதற்கு யார் காரணம்?” என்று கேளுங்கள்.

“எல்லாம் என் அப்பன் முருகப் பெருமான் தந்த பாக்கியம்” என்று தொந்தியைத் தடவிக் கொண்டே சொல்வார்.

அந்த வாழைத் தோட்டத்தை உண்டுபண்ணியவன் அவர் வீட்டு வேலைக்காரன் வேலன். இரவு பகலாய் உழைத்த வேலைப் பெரியவர் மறந்து விடுகிறார். அவன் உண்டான, உறங்கினான் என்று கூடக் கவனிக்க மாட்டார். இது நீதியா? தர்மமாகுமா? உழைக்கின்ற வேலை மறந்து, முருகப்பெருமானைப் போற்றினால் முருகன் அதை விரும்புவாரா? விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத முருகப் பெருமானுடைய பதிலைத்தான் பார்ப்போமே!

பொருளை வாரிச் சேர்த்திட
பொல்லாச் செல்வ னொருவனும்
உருளைக் கிழங்கு வாழையும்
உண்ணத் தக்க பயிர்களும்
இருளைப் போக்கிக் காட்டிலே
இனிதே தோட்டம் அமைத்திட
அருளை வேண்டி ஈசற்கு
அன்றோர் நேர்த்தி வைத்தனன்.

குன்று தோறும் ஆடிடும்
குமரா உந்தன் பூசைக்கு
நன்று வாழைக் குலையொன்று
நல்கு வேன்னை வேத்தியம்
நின்று வாழைக் கன்றுகள்
நெடிய குலைகள் ஈன்றிடில்
என்று சொல்லி வேலைகள்
எடுபிடி யாய்ச் செய்தனன்.

வீட்டு வேலைக் காரனும்
வேலன் தன்னை விரட்டியே
காட்டை வெட்டிக் கழனியிற்
காய்கள் கறிகள் பயிர்களும்
மேட்டு நிலத்தில் வாழையும்
மெத்தச் செய்ய ஏவியே
வாட்டி அவன்தன் உடலையே
வருத்தி வேலை வாங்கினான்.

வேலைக் காரன் வியர்வையும்
வேலன் தந்த சக்தியும்
சோலை யாகி வாழைகள்
சுறுக்கிற் குலைகள் ஈன்றன
காலை மாலை யாகவே
காத் திருந்த செல்வனும்
வேலைப் பிடித்த வேந்தர்க்கு
வெகு மதியை அனுப்பினான்.

எட்டுக் கட்டை தொலைவிலே
எழுந் திருக்கும் வேலர்க்கு
வெட்டிப் பெரிய குலையொன்றை
வேலன் தலையிற் சுமத்தியே
கட்டுக் குலையாய் பழங்களை
கந்தர் கோவில் சேர்த்திடு
முட்டப் பழுத்த கனியிவை
மூடிக் கொண்டு சென்றிடு.

என்று கூறிக் காலையில்
எழுந்த வுடனே வேலனை
தின்று குடிக்க முன்னரே
திரிகை போல ஓட்டியே
நன்று வேலை செய்திட்ட
நம்வே லனைநம் பாமலே
குன்றுக் கோயிற் குருக்களுக்குக்
கொடுத்த கடிதம் இதுவேயாம்.

துண்டு தன்னைத் தந்திடும்
தூதன் கையிற் தொண்ணூறு
குண்டு வாழைப் பழமுண்டு
குமரர் மாலைப் பூசைக்கு
கொண்டு வந்தான் குறைவின்றி
என்று குறித்துத் துண்டையே
மண்டுப் பையல் கையிலே
மறு மொழியை அனுப்புக.

பள்ளி சென்று கற்றிடாய்
பாவி அந்த வேலனும்
கள்ளிக் காட்டுப் பாதையிற்
கால் நடையிற் செல்கையில்
கிள்ளி வயிறு பசிக்கவே
கிறுதி போலுந் தோன்றவே
வள்ளி நேசன் பழங்களை
வாயி லிட்டு உண்டான்.

ஆறு பழங்கள் உண்டபின்
ஆறிய் பசியும் தேறியே
வீறு கொண்ட வேலையா
வெந்த உடலை ஆற்றிட
வேறு வழியே அற்றதால்
வினை யிதனைச் செய்தேனே
சோறு நன்று தராதஈச்
சோப்பி செல்வனைக் கேளையா.

என்று கூறி மீதியாய்
உள்ள வாழைப் பழங்களை
குன்றுக் கோயிற் குருக்களின்
கூடந் தன்னிற் சேர்க்கவே
நன்று விளைந்த பழங்கண்டு
நாலூற் றெடுத்த குருக்களும்
இன்று வந்த பழங்களில்
இவைதான் நல்ல பதமென்றார்.

பதமாய் வந்த பழங்களைப்
பாவி யந்தக் குருக்களும்
இதமாய் உண்ண இல்லுக்கு
ஈந்து அனுப்பி வைத்தபின்
மிதமாய் அன்பு செய்துநீர்
மேன்மை யாக அனுப்பிய
பதமிகுந்த பருத்த ஆறு
பழங்கள் காணும் என்றுமே.

குறித்தார் அந்த ஓலையிற்
கொடுத்தார் வேலன் கையிலே
தறித்த ஓலை தனைவேலன்
தந்தான் செல்வன் கையிலே
வெறித்து நோக்கிச் செல்வனும்
வெகுண் டெழுந்து தாக்கினான்
முறிப்பே னுந்தன் முதுகினை
முடா வென்று சாடினான்.

பூசைப் பழத்தை உண்டவுன்
போக்கு என்ன போக்கடா
ஆசை கொண்டாய் பழத்திலே
அதனால் உண்டாய் வீணானே
தூசை யொத்த உன்னைநான்
தொலைப் பேனிந்தக் கணத்திலே
பூசை போட்டுக் கொல்லுவேன்
பொல்லாய் பயலென் றடித்தனன்.

ஐயா போட்ட பூசையால்
அலறித் துடித்த வேலனும்
மெய்யாய் நெஞ்சம் நொந்துமே
மேலும் கொஞ்சம் எண்ணினான்
ஐயோ ஏழை பாடுகள்
அறியா அரனார் மைந்தனே
மெய்யோ உந்தன் புகழுமே
மேன்மை யான முருகனே.

நெஞ்சின் அலைகள் தன்னையே
நேரிற் கண்ட முருகனும்
துஞ்சிச் செல்வன் துயில்கையில்
தோன்றி மாற்றம் கூறினான்
பிஞ்சிலிருந்து காத்து நீ
பெருமை யாகத் தந்ததில்
அஞ்சும் ஒன்றும் தான்பெற்றேன்
அறிவாய் இந்த உண்மையை.

மிச்சம் என்ன ஆனதோ
மேலும் சொல்க என்றான்
அச்சம் மிகுந்த செல்வனும்
அயர்ந்த தூக்கம் தன்னிலே
அச்சம் இன்றிக் குருக்களே
அவற்றை உண்டு தீர்த்தனன்
மிச்சம் எனக்கு ஆறுதான்
மெய்யன் வேலன் உண்டவை.

பசித்தோன் உண்ட பழங்கள்தான்
பழனி ஆண்டார்க்கு எட்டிற்று
புகித்தான் வேலன் கனிகளைப்
பூசை நாச மாயிற்றே
என்று நானும் எண்ணியே
ஏழை தன்னை வாட்டினேன்
குன்றுக் குமரன் ஏழையிற்
கொண்ட அன்பை என்சொல்வேன்.

ஓடிச் சென்று காலிலே
ஓல மிட்டு வீழ்ந்தனன்
தேடிக் கொண்ட பழியினாத்
தீர்ப்பாய் வேலா என்றான்
கூடி வாழும் உன்னைநான்
குறைந்தோன் என்று எண்ணினேன்.
நாடி வந்தான் முருகனும்
நானே பாவி நீமேலோன்.

என்று சொல்லி ஏழையை
ஏத்திப் புகழ்ந்து பாடியே
இன்றில் இருந்து நீயெந்தன்
இளையோன் என்று அறிகுவாய்
நன்றே நீயும் வாழ்ந்திட
நன்மை நானும் செய்குவேன்
குன்றுக் குமரன் கட்டளை
கூடி நாழும் வாழவே.

அற்றார் பசியை அகற்றியே
அன்பு செய்தல் பண்பதாம்
உற்றார் என்று கருதியே
உணவு தருதல் உதவியாம்
பெற்றார் பசியைப் போக்குதல்
பிள்ளை களின் கடமையாம்
விற்பார் பண்பை விற்பாரே
வீம்புக் காட வீசுவோர்

“ பச்சைக் கிளியே வா வா வா,
பாலும் சோறும் உண்ண வா ?”

என்று கிளியைக் கூப்பிடுகிறீர்கள், கிளி வந்து விடுகிறதா? இல்லையே. நீங்கள் எவ்வளவு அன்பாகக் கூப்பிட்டாலும் கிளி ஏன் வருவதில்லை? உலகிலே ஒருவரும் தரமுடியாத ஒன்று அதற்கு உண்டு. அது தான் அதன் சுதந்திரம். பொற் கூட்டிலே அதை அடைத்து, நெய் கலந்த அன்னம் தந்தாலும் கிளி தன் சுதந்திரத்தை இழக்கத் தயாராக இல்லை.

ஐந்தறிவுள்ள கிளிக்கே தன் சுதந்திரத்தில் இவ்வளவு பிரியம் என்றால் ஆறு அறிவு படைத்த மனிதனுக்குச் சுதந்திரத்தில் எவ்வளவு விருப்பமாக இருக்கும்? தன்னிச்சையாகப் பிறருக்குக் கட்டுப்படாமல் வாழ்வதுதானே சுதந்திரம். தாம் சுதந்திரமாக வாழ விரும்பும் மனிதர், பிறருடைய சுதந்திரத்தைப் பறிப்பதற்கு எத்தனை முயற்சிகள் எடுக்கிறார்கள்!

உங்களிற்கூடச் சிலர் பிற உயிர்களின் சுதந்திரத்தைக் கெடுக்க முயல்வதுண்டல்லவா? உயிர்களை இம்சைப் படுத்தலாகாது. வாயில்லாச் சீவன்களை வாழவைப்பவன் கடவுள் அல்லவா? இதோ நால்வரின் இம்சைத் திட்டம். அந்தத் திட்டம் எப்படியாகிறது என்று நீங்களே பாருங்கள்.

பட்ட தென்னை மரமொன்றில்
முட்டை யிடவே கிளியிரண்டு
திட்டம் போட்டு நாள் மூன்றில்
திடமாய்ப் பொந்து அமைத்திடவே
துட்டர் நால்வர் அதுகண்டு
துடித்தார் கிளிகள் வளர்த்திடவே
கிட்டும் வாரம் ஐந்தாறில்
கிளியின் குஞ்சு பிடித்திடவே.

பாலன் வேலன் பாஞ்சாலன்
 பாண்டி என்போர் நால்வரவர்
 சாலங் காட்டித் தாம்தாமே
 தனியே குஞ்சு பிடித்திடவே
 காலம் பார்த்துக் காத்திருந்தார்
 கட்டுக் கதையும் கட்டிவிட்டார்
 சாலப் பெரிய பேயொன்று
 சார்ந்த தோப்பில் உண்டென்றார்.

முட்டை பொரித்துக் குஞ்சாக
 மூன்று மாதம் வேண்டுமென்றான்
 தட்டை மூக்கன் பாலனவன்
 தானே குஞ்சைப் பிடிப்பதற்கு
 செட்டை முளைத்தாற் போதாது
 சொண்டும் சிவக்க வேண்டுமென்றான்
 குட்டை வேலன் குறும்பாக
 குஞ்சைத் தானே அப்பிடவே.

நல்லாய் வளர வேண்டுமடா
 நால்வரும் சேர்ந்தே பிடிப்பமடா
 பொல்லாய் பேய்க்குப் பயந்தவனாய்
 போட்டான் போடு பாஞ்சாலன்
 எல்லார் தனையும் ஏமாற்ற
 ஏற்பா றுரைத்தான் பாண்டியனாய்
 பொல்லாய் பாம்பு பொந்திருக்கும்
 பொறுத்து வீழ்த்துவம் மரத்தினையே.

பற்பல சாட்டுகள் அவர்சொல்லி
 பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பாமல்
 சொற்பல கூறிச் சோடித்து
 சூழ்ந்து பிடிப்போம் ஒருநாளில்
 செத்தல் மரத்தை நிலம்வீழ்த்தி
 சேரும் குஞ்சை நாம்பகிர்ந்து
 இத்தல மீதில் ஒற்றுமையாய்
 இருப்போம் என்றார் உதட்டாலே.

உரிய காலம் காத்திருந்து
 ஒருவரை யொருவர் பார்த்திருந்து
 தெரியா தெவரும் இல்லாது
 தனியே தாம்தாம் மரமேற
 அரிய காலம் கடந்ததனால்
 அகன்றன குஞ்சுகள் அன்னையுடன்
 பெரிதாய் அவையும் வளர்ந்ததனால்
 பெடியர் வெட்கித் தலைகுனிய.

குடியைக் கெடுப்ப தொருபாவம்
 கூடா எண்ணம் மறுபாவம்
 மடியக் கூட மார்க்கமுண்டு
 மரத்தில் பாம்புகள் தீண்டிவிடும்
 கடிவார் பெற்றோர் உமையென்றும்
 கஷ்டம் பலவும் சூழ்ந்துவிடும்
 அடியோ டிம்சை மறந்திடுவீர்
 அதுவே நல்லோர்க் கழகாகும்.

பனையின் கதை

உங்கள் வீட்டிலே பாட்டி இருக்கிறாளா? என்ன; இல்லை என்று சிலர் தலையை அசைக்கிறீர்களே! உங்களுக்குச் சொந்தப் பாட்டி இல்லாவிட்டால் என்ன. எந்தப் பாட்டியும் உங்கள் சொந்தப் பாட்டி போலத்தான் பழகுவாள்.

பாட்டிமாரிலே பல விதம். வடை சுட்டுத் தரும் பாட்டி, அப்பம் விற்கும் பாட்டி, தாலாட்டுப் பாடும் பாட்டி, கதை சொல்லும் பாட்டி. இவர்களிலே எந்த பாட்டியில் உங்களுக்கு அதிக விருப்பம்? சொல்ல வெட்கமாய் இருக்கிறதா? எனக்குக் கதைசொல்லும் பாட்டியிற்றதான் பிரியம் அதிகம்.

கதை சொல்லும் பாட்டி கலகலப்பாக இருப்பாள். அவளுடைய கதைகளோ ஒரு தனி ரகம். தன்னுடைய கதைகளைக் குழந்தைகள் எப்போதும் கேட்க வேண்டும் என்று ஆவலாய் இருப்பாள். உங்களுக்கு மட்டும் என்னவாம்! பாட்டியின் கதை என்றால் வேண்டாம் என்று சொல்வீர்கள்? அட்டே! அதோ பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டியின் குரல் கேட்கிறது. என்ன சொல்கிறாள் என்று கேட்போமா?

பாட்டி: கதை சொல்லணை ஆச்சி, கதை சொல்லணை ஆச்சி எண்டு கையிக்கை நிண்ட என்றை பேரன் ரவி, இப்ப கூப்பிட்டாலும் ஏனெண்டு கேக்கிறானில்லை. என்றை கதை கேட்ட காலம்போய், இப்ப அவர் கவிதை எழுத வெளிக்கிட்டிட்டார். அங்கை பாருங்கோ, அந்தத் தனிப் பனையை அண்ணாந்து பாத்தபடி நிண்டு கற்பனை செய்யிறார்.....

ரவி:- (பனையையும் பாட்டியையும் மாறிமாறிப் பார்த்த வண்ணம் தான் எழுதிவைத்திருக்கும் கவிதையைப் படிக்கிறான்.)

பனையே பனையே உன்கதையை
பாட்டி சொன்னாள் பலநாளாய்
கற்பக தருவென் றுனையழைப்பாள்
காசினி மருந்தென் றுனைப்புகழ்வாள்
பிச்சை எடுக்க வேண்டாமே
பெரும்பனைக் கூடல் உண்டானால்
உச்சி இருந்துன் உள்ளங்கால்
ஊதியம் மானிடர்க் கென்றுரைப்பாள்.

பாட்டி:- எங்கை பாப்பம், நீ கெட்டிக்காரன் எண்
டால், பனையின்ரை உச்சியிலே இருந்து
உள்ளங்கால் வரைக்கும் உள்ள பிரயோ
சனங்களைச் சொல்லு பாப்பம்.

ரவி:- என்னுடைய சொல்ல முடியாதெண்டே
நினைச்சியள் ஆச்சி?.....ஆச்சி!

குருத்தை வெட்டிச் சார்வாக்கி
கூடை கடகம் பெட்டிகுட்டான்
பட்டை பறிகள் சுளகுதட்டு
பாயும் பலபல பன்னமுமாய்
உறியும் உமலும் திருகணையும்
ஊற்று இறைக்கக் கொடிதானாய்
எத்தனை எத்தனை ஏதனமாய்
ஏடாய்த் தருவாய் உன்குருத்தை.

பாட்டி:- ஒ!.....குருத்தோலைச் சார்விலே செய்
யிற பொருள் எல்லாம் சொல்லிப் போட்
டாய். அங்காலை சொல்லன் பாப்பம்.

ரவி:- ஒன்றை விட்டு ஒருவருடம்
ஒலை வெட்டி வீடுவேய்வார்
மறைத்து வேலி கட்டிடுவார்
மாட்டுக் குணவாய்த் தந்திடுவார்
பழைய ஒலை பசையென
பாங்காய்த் தாட்டு நெல்விதைப்பார்
இரவிற் செல்ல இருட்டானால்
ஈர்க்காற் கட்டிச் சூழ்ப்பிடிப்பார்.

பாட்டி:- சரி, பச்சை ஒலை, பழஒலை, காவோலை
இதுகளின்ரை பயன்களைச் சொல்லிப்
போட்டாய். இன்னும் எத்தனை பிரயோ
சனம் இருக்குது தெரியுமே?

ரவி:- மட்டை வெட்டி உரித்திடவே
மாறும் நாராய்க் காய்ந்திடவே
நல்ல நாரின் உரமுண்டோ
நாட்டில் உள்ள கயிற்றுக்கு
குத்துக் கண்ணி நார்க்கடகம்
குடில்கள் வரிய நாரன்றோ
சொன்ன நல்ல பொருளாகும்
சோரா துழைக்கும் பலகாலம்.

பாட்டி:- பனமட்டை நாரைப் பற்றிச் சொன்னால் போலை போதுமே?

ரவி:- கொஞ்சம் பொறுமையாய்க் கேளணை ஆச்சி.

கங்கு மட்டை பன்னாடை
காய்ந்த பாளை பணுவிலுடன்
வெட்டுக் கருக்கு ஊமலுடன்
வேலி மூரி ஒலைகளும்
கொத்துச் சிராயும் சோற்றிகளும்
கோணல் மாணல் துண்டுகளும்
மெத்தப் பெரிய விறகாகி
மேதினி மாதர் துயர்தீர்க்கும்.

பாட்டி:- அது சொன்னியோ சரிதான். உன்னை
கொம்மாவுக்கு விறகு இல்லை யெண்டால்
நாங்கள் எல்லாரும் பட்டினி கிடக்க
வேண்டியதுதான்.

ரவி:- இன்னும் கேளணை ஆச்சி.

அருமருந் தன்ன உந்தனையும்
ஆறும் பெண்ணாய் ஆண்டவனார்
படைத்துப் பலகலி தீர்த்திடவே
பாணன் பெற்ற மணற்றிடரில்

பலித்து வளர்ந்து பயனீய
பாங்காய்ப் பணித்தான் பரவசமே
பரவசமே இது பரவசமே
பாளைகள் இருவிதம் பனையினிலே.

(பார்த்தீர்களா! பாட்டிக்கும் ரவிக்குமிடையில் நடக்கும் உரையாடலை. முன்னர் பாட்டி சொல்லிக் கொடுத்த பனையின் கதையைக் கவிதையிலே வடித்துக் காட்டுகிறான் ரவி. அதோ! ரவியின் தங்கை மலர் வருகிறாள். அவள் என்னதான் சொல்லப் போகிறாளோ!)

மலர்:- ஆச்சி! ஆச்சி! ரவி அண்ணாவின்ரை பாட்டெல்லாம் பிழையணை ஆச்சி. பனை ஆக யாழ்ப்பாணத்திலேதான் வளருதே? மன்றார், புத்தளம் இந்தப் பகுதிகளிலே இல்லையே?

பாட்டி:- எடி விசரி. இடையிலே வந்து குழப்பாதை கண்டியோ. கொண்ணன் யாழ்ப்பாணத்திலே செழிச்சு வளருது எண்டுதானே சொல்லிறான்.

மலர்:- அண்ணாவின்ரை பாட்டெண்டால் உங்களுக்கு நல்லாய்ப் பிடிக்கும்; அதுதான்.....

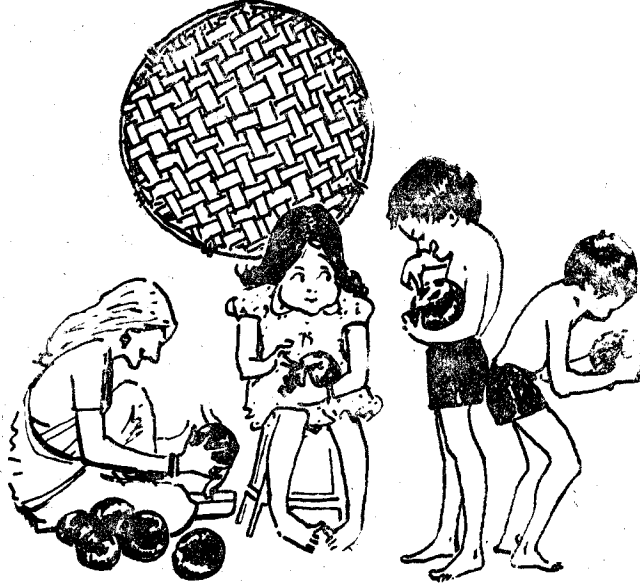
பாட்டி:- அல்லாட்டி நீ பாடிப் போடுவியோ எண்டு கேக்கிறன்?

மலர்:- நான் பாடினால் பாட்டுப் படாதோ என்று கேட்கிறன்?

பாட்டி:- அடியடா புறப்படலையிலே! என்றை நாச்சி யார், எங்கை ஒரு வரி பாடு பாப்பம்.

மலர்:- ஒரு வரியென்ன ஒன்பது வரியும் பாடுவன். நீங்களும் கேளுங்கோ, உங்கடை பேரனையும் கேட்கச் சொல்லுங்கோ.

பாட்டி:- சரி சரி, பாடு பாப்பம்.

மலர்:- கனிய முன்னுன் காயதனை காத்து இருந்து வெட்டிடுவார் நுங்கு நுங்கு என்றுரைப்பார் நூதன மாக நுகர்ந்திடுவார் முற்றும் போது சீக்காயை மூளை வெட்டி முட்டிகட்டி கள்ளை இறக்கிக் களித்திடுவார் காளை மாட்டிற் குணவிடுவார்.

ரவி:- இந்தா மலர், என்னோடு போட்டியா போடப் பார்க்கிறாய்? இதுதோ இதற்கு மேலே பாடு பார்ப்போம்.

அதிக பதநீர் இறக்கிடவே ஆண்பனைப் பாளை தனைச்சிவி நல்ல முட்டி தனிற்சேர நாளும் பொழுதும் ஏறிடுவார் பச்சைப் பிளாவைக் கைப்பிடித்து பாரிய மனிதர் பருகிடுவார் அளவில்லாமல் அது பருகி அவஸ்தை மிகவும் கொள்வாரே.

பாட்டி:- பெரியாக்கள் செய்யிற வேலையையும் பார்த்திருக்கிறாய் போலை கிடக்கு.

ரவி:- இன்னும் சுவையான விடயங்கள் இருக்கு, கேளணை ஆச்சி,

கண்ணம் சிறிது முட்டியுள்ளே
சூழப் பூசிப் பாளைகட்டி
கருப்ப நீரைக் கறந்திடலாம்
காய்ச்சி வெல்லம் ஆக்கிடலாம்
கல்லாக் காரம் பனங்கட்டி
காய்ச்சிய கருப்ப நீரன்றோ
மஞ்சள் கருப்ப நீர்பருக
மாங்காய்க் கெத்தல் உவப்பன்றோ.

பாட்டி:- கீரிமலைக் கருப்பணி குடிச்ச ஞாபகம் இன்
னும் உனக்கு இருக்குப் போலை கிடக்கு.
எடி பிள்ளை; கொண்ணனுக்குப் பதில்
சொல்லன் பாப்பம்.

மலர்:- விடுவேனா ஆச்சி? பனம் பழத்தைப் பற்
றிச் சொல்லிறன் கேளுங்கோ.

குலை குலையாக நீகாய்த்து
கூடல் முழுதும் கொட்டுகிறாய்
தட்டி ஒருவர் பறிப்பதில்லை
தானாய் கனிகள் சொரிகின்றாய்
“தொப்தொப்” என்று பழஞ்சொரிய
தோரைப் பழமாய் நாந்தெரிந்து
உண்ணும் விதமே உவப்பாகும்
ஊரார் அறிவார் பிறறறியார்.

கரிய தோலை உரித்தெடுத்து
காடிப்புளியை அதிற் தெளித்து
கையாற் பிசைந்து கழியாக்கி
காந்திக் கறந்து அருந்திடவே
மெய்யாய் அமிர்தம் தானாகும்
மேலும் சுவைக்க வேறுண்டோ
கத்தி வெட்டாக் கனிதந்தாய்
கையும் வாயும் மணத்திடவே.

பாட்டி:- அச்சா! அச்சா! நீயும் கெட்டிக்காரிதான்.

மலர்:- நல்ல பழமாய்த் தெரிந்தெடுத்து
நாலு ஓலை தனிற்குவித்து
செல்லக் கழுவிச் சீர்செய்து
சோரக் கல்லில் அடித்துரித்து
வெள்ளைக் கடகம் தனிலிட்டு
வேண்டும் நீரை விரைந்தாற்றி
“ களக் களக் ” என்று பினைந்திடவே
கழியாய்க் கனிந்து நிறைந்திடமே.

சீலைத் துண்டிற் கழிவடித்து
ஓலைப் பாயிற் தடவிவர
பனாட்டுப் பாயாய் அதுமானும்
பார்த்து வெயிலிற் காயவிட
தட்டுத் தட்டாய் அதைக்கீறி
தகட்டாற் செதுக்கி மடித்திடவே
தங்கப் பனாட்டாய் அதுமிளிரும்
தாரணி மாந்தர் சுவைத்திடவே.

பாட்டி:- இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையளுக்குப் பிணை
டெண்டால் என்னெண்டு கூடத் தெரி
யாது. நீ சொன்னாப்போலை முடிஞ்சுதே.
எங்கை, உன்ரை கொம்மாவை ஒருக்கால்
பனங்களி பிளையச் சொல்லு பாப்பம்?

ரவி:- சும்மா குழப்பாதையனை ஆச்சி.....மலர்
நான் சொல்வதைக் கேட்ட பின் அதற்கு
மேலே பாடு பார்ப்போம்.

பொன்னின் நிறமாய்ப் பொலிகின்ற
புதிய பனாட்டைத் துண்டாடி
பனையின் பாணி காரத்தூள்
பொரித்த அரிசி மாவுடனே
சின்னப் பாளை தனிலிட்டு
சீராய் மூடிச் சிலநாளால்
பகர வேண்டாம் அதனருமை
பாணிப் பனாட்டு அதுதானே.

பாட்டி:- பாணிப் பிணாட்டுக் கன நானாக்குப் பழு
தாகாமல் இருக்கும் கண்டியோ.

ரவி:- விதையை வீசி எறிவரென்று
வீணை கனவு காணாதீர்
கொத்திப் பாத்தி தாமமைத்து
குன்றய்க் குவித்து விதையடுக்கி
கொட்டி மண்ணால் மூடிடுவார்
கோடை காலம் அதுபறிப்பார்
கிழங்கு கிழங்கு பனங்கிழங்கு
கிண்டி எடுக்கும் பனங்கிழங்கு.

அவித்துக் கிழித்து அதுவுண்டால்
ஆயிரம் உணவு வேண்டுவதோ
துவைத்துத் தேங்காய்த் துருவலுடன்
தூளாய் மிளகாய் வெங்காயம்
உப்புச் சேர்த்துப் பிடிசெய்து
ஊறும் வாயிற் போட்டாலோ
உவமை சொல்லப் பொருளுண்டோ
உண்டவர் தானே அறிவாரே.

அவித்த கிழங்கின் தும்பகற்றி
அழகாய்க் கிழித்து உலரவிட்டால்
புழுக் கொடியல் தானாகும்
புதிய பல்லுக் கிதமாகும்
ஒடியல் என்று சொல்லிடுவார்
உலர விட்ட பனங்கிழங்கை
இடியல் செய்து மாவாக்கி
இதமாய்த் தெள்ளி எடுத்திடலாம்.

நீரில் மாலை ஊறவிட்டு
நெய்த துண்டிற் பிழிந்தெடுத்து
பிட்டும் கூழும் ஆக்கிடலாம்
போசன மிவைக்கு நிகருண்டோ ?
பருத்த பெருத்த தேகத்தார்
பாளை வயிற் பிணியுற்றுர்
ஒடியற் கூழை அருந்திடவே
ஒழுங்காய்த் திருந்தி நிமிர்வாரே.

பாட்டி:- எட தம்பி, நீ பெரிய புகையளாய்க்
கிடக்கு. நான் மாதக் கணக்காய்ச்
சொன்ன கதையெல்லாம் நீ அப்படியே
நறுக்கெண்டு சொல்லிப் போட்டாய்.

ரவி:- அது இருக்கட்டும் ஆச்சி, என்னோடை
போட்டிக்கு வந்த மலரை ஏலும் என்றால்
மேலே பாடச் சொல்லணை பாப்பம்.

பாட்டி:- இனி என்னத்தைச் சொல்லப் போறியள்.
ஒண்டும் விடாமல் சொல்லிப் போட்டியள்
தானே. அவள் சின்னப்பிள்ளை, அவளை
வெருட்டாதை.

மலர்:- சின்னப் பிள்ளை என்று சொல்லி எனக்கு
ஒரு சலுகையும் வேண்டாம். இதோ
கேளண்ண!

உச்சி மகிமை தானுரைத்தேன்
உடலின் பெருமை சொல்வேனே
கச்சிதமான மரந் தறித்து
கனத்த வேலை பலசெய்வார்
துலாவாய் வளையாய்ச் சலாகையுமாய்
தூணய்த் துடுப்பாய்த் தொட்டிலுமாய்
பேணய்ச் சேற்றுக் குற்றியுமாய்
பீலி வாய்க்கால் தானாவாய்.

பாட்டி:- எட எட, நானும் மறந்துபோனன்.

மலர்:- மருந்தென் றுரைத்தாள் பாட்டியெனின்
மாற்றம் அதிலே இல்லையண்ண
அமையும் ஆண்பனைப் பாளையது
அருந்தும் மருந்துக் கனுபானம்
அல்லி வேரும் அதன் பொருக்கும்
சொல்லிச் சேர்ப்பார் மருந்தினிலே
வயிற்றுப் புண்ணை வகைப்படுத்த
வாய்க்கும் பனங்கள் ஓளடதமாய்.

ரவி:- சபாஷ்! மலர், நீ உண்மையிலே என் தங்
கைதான். உன்னுடைய கெட்டித்தனம்
தெரியாமல் உன்னை அவமதித்துவிட்
டேன். என்னை மன்னித்துவிடு மலர்.

மலர்:- பரவாயில்லை அண்ணா, மேலும் கேளுங்
கள்.

இன்ன பலவும் இனியவையும்
சொன்ன படியே நீதரவே
பாட்டி காலப் பரம்பரைகள்
ஏட்டி இன்றி உனைப்போற்றி
நாட்டில் வாழ்ந்தார் நெடுநாளாய்
நாமது சொன்னால் நம்பாரே
அன்று வீட்டுப் பனம் பண்டம்
இன்று காட்டில் அழியுதையோ.

ரவி:- ஐயையோ! அதென்றால் உண்மைதான்.
இனிமேல் ஒரு வழிதான் உண்டு: சொல்கி
றேன் கேள்.

அன்னிய நாட்டுப் பொருள்வந்து
அழித்தது நம்ம கைத்தொழிலை
சிக்கனப் பொருளை நாம்மறந்து
சிறுமை பெருமை நாங்கொண்டோம்
பாழும் பகட்டில் நாந்தோய்ந்து
பனையின் பயனை நாமிழந்தோம்
வாழும் வழியினி வேண்டுமெனின்
வளர வேண்டுமுன் அபிவிருத்தி.

பாட்டி:- சரியாய்ச் சொன்னியள் போங்கோ.

ரவி,

மலர்:- பனையே பனையே உன்கதையை
பாட்டி சொன்னாள் பலநாளாய்
கற்பக தருவென் றுனையழைப்பாள்
காசினி மருந்தென் றுனைப்புக்கழ்வாள்
பிச்சை எடுக்க வேண்டாமே
பெரும் பனைக்கூடல் உண்டானால்.

சும்மா தின்றான் பழம்

சூட்டி என்பது அவன் பெயர். அவன் ஓர்
ஏழைப் பையன். சிறு சிறு வேலைகள் செய்து அத
றாற் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு சீவித்து
வந்தான். அன்று அவனுக்கு ஒருவித வேலையும்
கிடைக்கவில்லை. அவனுக்குப் பசி தாங்கமுடியா
மல் இருந்தது. பிச்சை ஏற்று உண்ண அவன்
விரும்பவில்லை.

களவு செய்யக்கூடாது, பொய் சொல்லக்
கூடாது, கையிலோ பணமில்லை. அப்படியாயின்
அவன் பசியை எப்படித் தீர்த்துக்கொள்வது? நீங்
களே ஒரு வழி சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்.
முடியாதா? சரி சூட்டியன் என்னதான் செய்
தானோ? பாட்டைப் படித்துப் பாருங்கள்.

பள்ளிக் கூட வாசலிலே
பண்டம் விற்கும் பாட்டியவள்
கிள்ளிக் கொடுக்கும் பண்டங்களிற்
கிருமி நிறைய இருந்திடினும்
தள்ளி அதனை உண்ணாது
தவிர்த்து வைக்க மனமின்றி
துள்ளிச் சிறுவர் அவையுண்டு
துன்பம் விலையாய்க் கொள்ளுவரே.

எக்காலத்தும் இத் தன்மை
எங்கெங் கெல்லா மிருக்கையிலே
அக்காலத்தி லொரு சிறுவன்
அறிவாற் பழத்தை உண்டதுவும்
முக்காற் பருவம் அடைந்துவிட்ட
முத்த பாட்டி தோற்றதுவும்
இக்காலத் தோர் நீரறிய
இனிதே எடுத்து இயம்புவனே.

பழங்கள் பாட்டி விற்பவொள்
பருப்பும் பொரித்துத் தந்திடுவொள்
கழகச் சிறுவர் கருத்தெல்லாம்
கனிந்த பாட்டி யவளிடமே
பழத்தில் நல்ல பலாப்பழமும்
பதமாய்ப் பொரித்த பலாவிதையும்
அழகுப் பாட்டி அவள்தருவொள்
அருந்திச் சிறுவர் இன்புறவே .

பலாப்பழம் விற்கும் பாட்டியவள்
பலாவிதை மீண்டும் வாங்கிடுவொள்
உலாவிடும் சிறுவர்க் கவைபொரித்து
உவப்பாய் உண்ண விற்பதற்கு
பலாவிதை நூற்றுக் கொருபணந்தான்
பாட்டி தருவொள் விலையாக
எலாரும் அறிவொர் இவ்வழக்கம்
எழில் மிகுமந்த ஊரினிலே.

அன்றொரு நாளிற் பாட்டியவள்
ஆர்வத் தோடே பொருள்விற்க
நன்றென வந்தான் சுட்டியனும்
நாவில் நீரும் ஊறிடவே
தின்றொரு பலாப்பழம் சுவைத்திடவே
தீட்டினன் திட்டம் திடமுடனே
கன்றிக் கனிந்து பெருத்தபழம்
காத்துக் கிடந்ததோர் முலையிலே.

காகம் கொத்தி அப்பழத்தைக்
கனத்த சேதம் செய்ததனால்
பாகம் பண்ணி அதுவுண்ணப்
பலபேர் அதனை விரும்பவில்லை
மோகம் கொண்டான் சுட்டியதில்
முந்திக் கேட்டான் விலையினையே
பாகம் பண்ணி யுண்டிடலாம்
பழத்துக் கொன்றரைப் பணமென்றான்.

நல்லது ஒன்றரைப் பணமுனக்கு
நானே தருவேன் பாட்டியதை
மெல்லவங் கிருந்து உண்டபின்னே
மேலே பசியும் மிகவென்றான்
சொல்வது உண்மை என்றுணர்ந்து
சொக்கப் பாட்டி பழமீய
நல்லது நல்லது என்றுசொல்லி
நயந்தொரு மூலையில் அமர்ந்தானே.

காக்கை யுண்ட கனிகளையும்
கனிந்து அழுகிய பழங்களையும்
தூக்கி உண்டு துன்பத்தை
தொட்டுக் கொள்ள வேண்டாமே
தாக்கி நோய்கள் உளைவாட்டும்
தவிர்வாய் இந்தச் செயலென்ற
வாக்கிது அன்னை வாக்கிதுவும்
வந்தது சுட்டியன் சிந்தையிலே.

அழுகிய பலாப்பழம் உண்ணாமல்
ஆங்குள சிறுகனி உண்டிடவே
பழுதறு உபாயம் அவன்கண்டான்
பருத்த பழத்தின் விதைசேர்த்தான்
அழுகிய பழமே யானாலும்
அதன் விதைமிக்க இருந்திடவே
மெழுகிய தரையில் அவையிட்டே
மெல்ல எண்ணிப் பார்த்தானே.

மொத்தம் ஒருநூற் றைம்பதுடன்
மூன்று பத்தும் ஐந்தாக
மெத்த நன்று எனமகிழந்து
மெல்லப் பாட்டி தனைநாடி
சித்தம் என்ன பாட்டியந்தச்
சிறிய கனியும் தருவதற்கே
மெத்தப் பசியும் ஆனதனால்
மேலும் உண்டபின் பணந்தரவே.

பசித்த பையன் பசிதீர்க்க
பாட்டி பண்பாய் மனமிரங்கி
புசித்த பின்னர் இருகனிக்கும்
பொதுவே இரண்டரைப் பணமெனவே
கசிந்த அச்சிறு கனிபெற்று
கண்டோர் ஏழை யொடுபகிர்ந்து
புசித்த பின்னர் விதையெண்ணிப்
பூரிப் படைந்தான் சுட்டியனும்.

முந்திய தில்நூற் றைம்பதுடன்
முப்பத் தைந்தும் இருந்திடவே
பிந்திய பழத்தில் பத்தெட்டும்
பின்னும் ஒன்றாய் வந்திடவே
குந்தி யிருந்து அவைகூட்டி
குட்டிக் கணக்கு அவன்போட்டு
அந்திய காலப் பாட்டிக்கு
அன்பாய் மாற்றம் சொன்னானே.

எந்தன் கையில் இருநூறும்
அறுபத் தாறும் விதையுண்டு
உந்தன் வழக்கம் போலின்றும்
உவந்திவை நன்றே பெறுவாயே
தந்திடு வாய்பதி னறுசதம்
தயவாய் நானென் பிசகறுக்க
எந்தப் பிசகும் செய்யேனே
எந்தன் பாட்டி யுனக்கென்றான்.

பக்குவமாக அவன் சொல்லப்
பொக்கு வாயைத் திறந்தாச்சி
மக்குக் கிழவி யானேனே
மடக்கி விட்டான் சுட்டியனும்
தக்கோன் என்று கணக்கிட்டு
தம்பி விதைகள் தந்திட்டா
மிக்காய் உள்ள ஒருசதத்தை
மேனை கேளாய் என்றனே.

தப்பாய் என்னை எண்ணாதே
தங்கப் பாட்டி நானொன்றும்
தப்பாய்ச் செய்ய எண்ணவில்லை
தயவாய்ப் பார்த்தேன் வியாபாரம்
விற்பாய் என்று நீயெண்ணி
விலையைப் பேசி வீழ்ந்தாய்நீ
கப்பாய் நின்று ஏங்காதே
காசது எனக்கு வேண்டாமே.

கெட்டிக் காரன் நீயென்று
தட்டிக் கொடுத்தாள் மூதாட்டி
சுட்டியன் சூரத் தனங்கண்டு
சும்மா தின்றான் பழமென்று
திட்டி அவனைத் தூற்றாமல்
தீட்டிய புத்தி தனைமெச்சி
குட்டிப் பையன் ஆனாலும்
குழந்தை புத்தி பெரிதென்றான்.

இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்தால் ஒருவனுடைய உள்ளம் களவு செய்ய ஒவ்வாது. ஆனால் மனிதர் சிந்திக்காமலும், ஆசையை அடக்க முடியாமலும் களவு செய்கிறார்கள். அதனாற் துன்பமும் அடைகிறார்கள். தமது அறிவைப் பயன்படுத்தி இப்படியான துன்பத்திலிருந்து மனிதர் தப்பிக் கொள்ளலாம்.

வேட்கை தடுப்பது அறிவன்றே.

பலநாளும் களவு செய்கின்ற ஒருவன், என்றாவது ஒரு நாள் அகப்பட்டே தீருவான். அவன் அறியாமலே அவனுடைய உள்ளம் அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

குற்றம் செய்த நெஞ்சம் எப்போதும் குறுகுறுத்த வண்ணமேயிருக்கும். பிறர் கஷ்டப்பட்டுத் தேடுகின்ற பொருளை அபகரிக்கின்றவன் பாவி. அவன் செய்த குற்றத்தைப் பிறர் அறிந்து விட்டால் என்னே அவமானம்! தான் உடல் வருந்தித் தேடாமல் பிறர் பொருட்களைக் களவெடுப்பவனை எல்லோரும் வெறுப்பர்.

அறிவைப் பயன்படுத்தி நல்லவனாக வாழாத ஒருவன் களவு செய்தான். அவனுடைய உள்ளமே அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டது. கதைப் பாட்டைப் படியுங்கள்.

சோழ நல்ல கமக்காரன்

சொகுசாய் வாழ்வ தவனறியான்

ஏமம் சாமம் பாராது

என்றுந் தோட்ட வேலையிலே

மாடாய் உழைத்து மகிழ்வெய்தி

மன்னன் போல வாழ்கையிலே

தேடார் பலரும் தேடிவந்து

தித்திய் பாகப் பேசினரே.

தோட்டம் நன்றாய் வந்ததனால்
தொகையாய்ப் பணமும் சேர்ந்ததனால்
வாட்டம் நீங்கி அவன்வாழும்
வாழ்க்கை கண்டு சகியானும்
ஆட்டம் பாட்டு அவைநாடும்
அண்டை வீட்டு ஐயப்பன்
நோட்டம் பார்த்துச் சோமனுடைத்
தோட்டந் தன்னிற் களவெடுப்பான்.

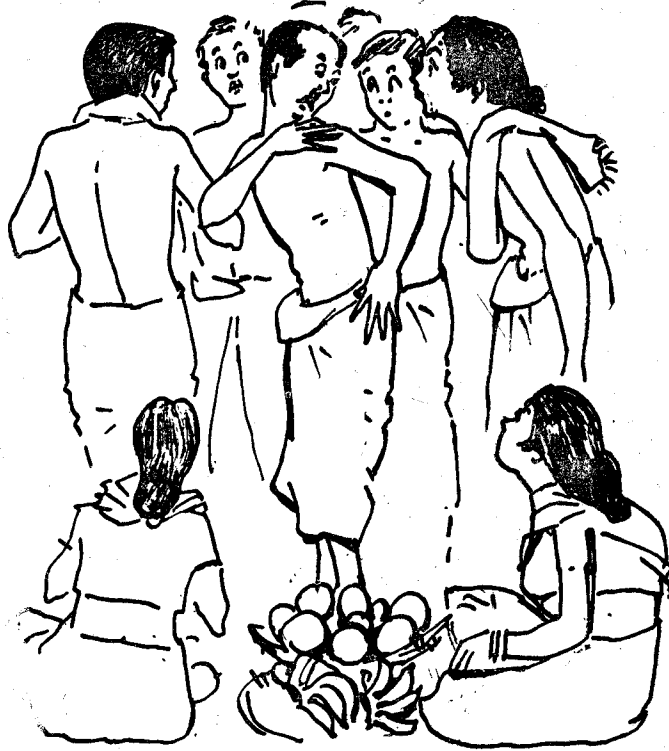
பலநாட் களவு செய்கின்ற
பாவிகள் தம்மை அறியாமல்
சிலநாட் சோழ இருந்திடவே
சிறிதும் அஞ்சா ஐயப்பன்
பலப்பல பொருட்கள் களவாடி
பாவி போல நடந்திடவே
நிலப்பயன் இழந்த சோமனுமே
நீசரைப் பிடிக்க நினைத்தானே.

பாடுபட்டுப் பயன் அடையாப்
பாவிகள் சொத்தைத் திருடுவதேன்
நாடுமுழுதும் இவர் போலே
நஞ்சர் பலபேர் வாழ்கின்றார்
தேடுவர் பொருளைத் திருட்டாலே
தினம்தினம் பற்பல வழிகளிலே
சாடுவர் வேண்டும் இவர்தம்மை
சரியாய் நாட்டில் வாழவைக்க.

கன்று கட்டி நின்றிடவே
கயிறு மேய்ந்து வருமென்ற
அன்றைய நொடியைச் சொன்னாலே
அதுதான் பூசினிக் கன்றென்பீர்
நன்று அந்தப் பூசினியை
நட்டான் வயலிற் சோமனுமே
நின்ற கொடிகள் இருவிதமாம்
நீற்றுப் பூசினி சர்க்கரையாம்.

நீறு பூத்த பூசினிக்காய்
நிறையச் சோமன் தோட்டத்தில்
தாறு மாறாய்க் காய்த்திடவே
தட்டித் தின்னி ஐயப்பன்
நூறு காசு பெறத்தக்க
நீற்றுக் காயைத் திருடியதை
மாறு செய்து தோள்மேலே
மறைத்துச் சுமந்து விற்றானே.

விதைக்கு வேண்டும் காயென்று
விரும்பி விட்ட பூசினிக்காய்
அதையும் களவு செய்தொருவன்
ஐயோ கொடுமை பண்ணுகிறான்
எதையும் என்னொற் கண்டறிய
இயலா திருக்குப் பெரியோரே
இதைநீர் தீர்க்க வேண்டுமென
இரந்தான் சோழ கூட்டத்திலே.

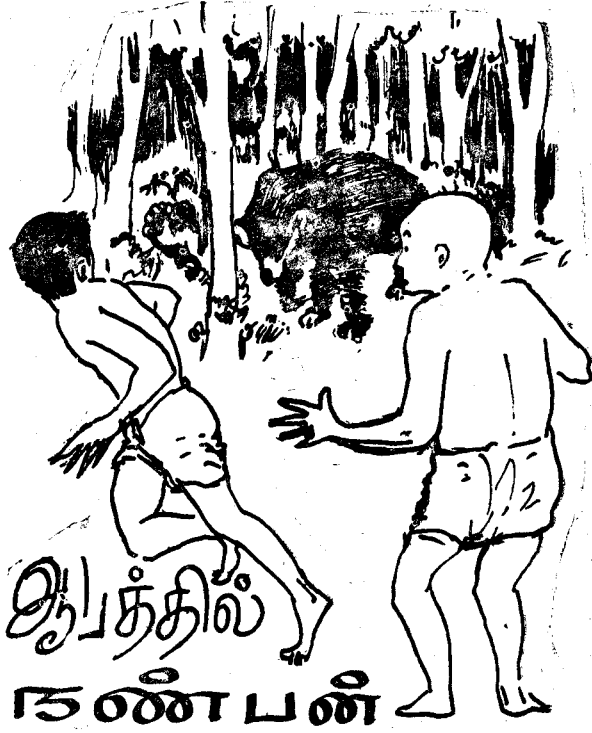

சந்தைக் கூட்டம் அதுதானாம்
சகலரும் அங்கே நின்றார்கள்
அந்தக் கூட்டந் தன்னிலொரு
அருமைக் கிழவன் முன்வந்து
உந்தன் காயைத் திருடியவன்
தோளில் நீறு தோன்றுமென
அந்தக் கூட்டந் தனில்நின்ற
ஐயனும் தோளைத் தட்டினனே.

குற்ற முள்ள நெஞ்சன்றோ
குதர்க்கம் கேட்டுக் குழம்பிற்று
உற்ற செய்தி சொல்லாயேல்
உதைப்போம் என்றார் ஊராரும்
சற்றும் தப்ப முடியாத
சமயம் கண்ட ஐயப்பன்
விறறேன் காயைத் திருடியன்று
விடுவீர் என்னைத் தயவென்றான்.

கள்ளந் தன்னை ஒப்பியபின்
கனிவு காட்டும் மாந்தரிடம்
உள்ளம் என்றும் நல்லதுதான்
உணராத் தன்மை பிழைசெய்யும்
கள்ளம் இல்லா உள்ளமன்றோ
காட்டிக் கொடுத்த திவனையின்று
வெள்ளந் தடுப்ப தணையென்றால்
வேட்கை தடுப்பது அறிவன்றோ!

உங்கள் அனைவருக்கும் நண்பர்கள் இருப்பார்கள். நண்பர்களிலே பல வகையானவர்கள் உளர். உங்களுடைய நண்பர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. யாராவது உங்களுடைய நண்பர்கள் கெட்டவர்கள் என்று சொன்னாலும் உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கும்.

நல்ல நண்பர்களை யுடையவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அவர்களுக்குத் துன்பமே வராது. நல்ல நண்பர்களை நம்பி எதுவும் செய்யலாம். ஆனால் ஆபத்து வேனையிலே கைவிடுகின்ற நண்பர்களை நம்பக்கூடாது. அவர்களுடைய தொடர்பு துன்பம்தரும்.

இதை நான் கூறவில்லை. காட்டிலே வாழும் கரடி கூறுகிறது. கதையைப் படித்து பாருங்கள்.

வண்டன் குண்டன் என்றிருவர்
வளர்ந்த நட்பின் பயனாக
பண்டம் விற்றுப் பங்காக
பண்ணினர் வணிகம் சிலநாளாய்.

கண்ட கண்ட ஊர்களுக்கு
கால் நடையாக அவர்சென்று
கொண்ட பொருளைச் சந்தையிலே
கூட்டி விற்றுப் பணஞ்சேர்த்தார்.

ஒற்றுமையாக அவர் செய்த
ஒற்றி இரட்டி வியாபாரம்
பற்றாய் அவரைப் பற்றிடவே
பாரிற் தாமே நண்பரென்றார்.

குற்ற மற்ற தமதன்பு
குறையா தூழி வரையென்று
சற்றும் சிந்தனை செய்யாது
சான்று பகர்ந்து திரிந்தாரே.

இப்படியாக வாழும் நாள்
இருந்தாற் போல ஒருநாளில்
எப்படியோ ஒரு காட்டுடே
இருவரும் செல்ல நேர்ந்ததுவே.

அப்படி அவர்கள் செல்கையிலே
அந்தக் காட்டின் மத்தியிலே
“தப்படி தப்படி” என்றசைந்தே
தனித்தோர் கரடி வந்ததுவே.

கரடியைக் கண்ட வண்டனுடன்
கால்கள் பிடரி தனிற்படவே
இடறி ஓடி மரமொன்றில்
ஏறிக் கொண்டு இளைத்தானே.

குண்டன் கட்டைக் கால்களுடன்
குதித்து ஏற வகையற்று
கண்டம் நீங்க மூச்சடக்கிக்
கட்டை போல நிலம் வீழ்ந்தான்.

வீழ்ந்து கிடக்கும் குண்டன்முன்
விரைந்து வந்த கரடியது
தாழ்ந்து மோந்து அவனையொரு
சடமென் றப்பாற் சென்றதுவே.

வந்த மிருகம் சென்றிடவே
வண்டன் மரத்தால் இறங்கிவந்து
எந்தன் நண்பா எழுந்திரடா
ஏதும் பயமினி இல்லையென்றான்.

செத்தவன் போலக் கிடந்தகுண்டன்
செய்தி கேட்டு எழுந்திடவே
மெத்த ஆவல் கொண்டவனாய்
மேலும் வண்டன் கேட்டானே.

உந்தன் காதில் அக்கரடி
உரைத்த செய்தி சொல்லாயோ
எந்தன் நண்பா என்றிரந்தான்
ஏதோ நன்மை தான்பெறவே.

ஆபத் தான வேளையிலே

அகன்றிடும் நண்பனை அண்டாதே
தாபத் தாலே உளைவிட்டேன்
தப்பிடு என்றது கரடியென்றான்.

குண்டன் சொன்ன இவ்வார்த்தை
குத்த நொந்த வண்டலுமே
தண்டனை பெற்றவன் போலுருகி
தன்பிழை யுணர்ந்து கொண்டானே.

புள்ளிமாவின் சுள்ளிக்கால்கள்

மிருகங்களுக்குத் தடித்த தோலும் உரோம
மும் இருக்கிறதே, அது எதற்காக? ஓ! குளி
ரைத் தாங்கிக் கொள்வதற்காக என்றுதானே
சொல்கிறீர்கள். சரிதான். பறவைகளுக்கு இறக்கை

கள் இருக்கின்றனவே, எதற்காக? இது தெரியாதா பறப்பதற்காகத்தான்.

மனிதருக்கும் இறக்கைகள் இருந்தால் நல்லாயிருக்கும்ல்லவா? விரும்பிய இடங்களுக்கெல்லாம் விரைவிலே பறந்து சென்று விடலாமல்லவா?

மனிதனுக்கு அபாரமான மூளையிருக்கும் போது இறக்கைகள் எதற்கு என்று சொல்கிறீர்களா? உண்மைதான்; நன்றாகப் பறக்கக் கூடிய எந்தப் பறவையிலும் பார்க்கத் திறமாகப் பறக்க மனிதன் ஆகாயக் கப்பல்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறானே. அப்படி இருக்கும்போது மனிதருக்கு இறக்கைகள் எதற்கு?

எது எது, எப்படி எப்படி, இருக்கவேண்டும் என்று இறைவனுக்குத் தெரியும். இதை உணராமல் நாம் இயற்கையின் படைப்பைக் குறைவாக எண்ணிக் கொள்கிறோம். அப்படி எண்ணுவது தவறு. ஒத்துக் கொள்வீர்களா? முடியாதா? மேலே படியுங்கள் பாட்டை.

புள்ளி மாண்பு பார்த்திருப்பீர்—அதன்
பூப்போல் மேனியில் மனமிழப்பீர்
துள்ளி ஓடும் காலாலே—வெகு
தூரம் பாயும் துடுக்காயே
அள்ளி அணைக்க ஆசைவரும்—அந்த
ஆசை மாணை ஓடவைக்கும்
எள்ளி நகைதான் செய்வதுபோல்—மான்
ஏய்த்தே ஓடி மறைந்துவிடும்.

இந்த வகையாம் மாடு என்று—இருள்
இல்லாப் பகலின் வேளையிலே
வந்த விடையைப் போக்கிடவே—பெரும்
வாவியை நாடிச் சென்றடைந்தே
அந்த வாவிக்கரையினிலே—அது
அழகாய் நீரைப் பருகையிலே
சொந்த நிழலைத் தான்கண்டு—அங்கு
சொக்கி நீரைப் பார்த்ததுவே.

என்னே எந்தன் உடலழகு—பாரில்
எவரே எனக்கு இணையாவார்
பொன்னே போலும் மேனியிலே—அள்ளிப்
புள்ளிகள் இட்டவர் யாருலகில்
மின்னே அனைய என்கண்கள்—மருள்
மேன்மை கொண்டோர் யாருண்டு
மன்னே அழகு மாமணியே—என்று
மாந்தர் அழையா திருப்பாரோ?

சிந்தை தன்னில் இவ்வாறே—சிறு
சீருடல் பார்த்து வியப்போடு
விந்தை எந்தன் உடல்செய்தான்—ஒரு
வித்தகன் ஆண்டவன் என்றலும்
கந்தை சுற்றிய கழிபோலே—எந்தன்
கால்கள் நாலும் வைத்ததென்னே
எந்தை ஈர்க்குக் கால்தந்தே—என்
எழிலுக் கூறு செய்தானே.

என்றே ஏங்கி மனம்நொந்து—அது
ஏற இறங்கப் பார்க்கையிலே
நன்றே அதனை உண்பமென—புலி
நாடிப் பதுங்கி வந்திடவே
நின்றே கண்ட நொடியதினில்—மான்
நீட்டிக் காலாற் பாய்ந்தோட
சென்றே புலியும் பின்னாலே—வெகு
சீற்றம் கொண்டு துரத்தியதே.

வில்லிற் பிரிந்த அம்பெனவே—வெகு
விசையாய் மானும் ஓடிடவே
கல்லிற் கர்ட்டிற் பாய்ந்தோடக்—கடும்
புலியின் கால்கள் ஏவாமல்
சொல்லிற் கெட்டாச் சோர்வெய்திப்—புலி
சோம்பித் தேம்பி நின்றிடவே
புல்லிற் தேகம் வளர்க்கின்ற—பொடிப்
புல்வாய் ஓடி மறைந்ததுவே.

மறைந்த மானும் களைபெய்தி—மனம்
மாற்றி நினைவைச் சரிசெய்து
நிறைந்த அழகு மேனியுடன்—நெடிய
நுண்ணிய கால்களை நான் முன்பு
குறைந்த தென்றே குறைபட்டு—இறை
குணத்தை நானும் மறந்தேனே
நிறைந்த அன்பால் அவன்தந்த—என்
நெடிய கால்கள் இல்லையெனின்.

கொடிய புலியின் வாயினிலே—நான்
கோர மாகக் கொலைபடுவேன்
நெடிய நாட்கள் வாழாமல்—என்
நேசர் தம்மைப் பிரிந்திருப்பேன்
மடிய எம்மை வைக்காமல்—மின்
மாண்புக் கால்கள் வைத்ததனால்
முடிய மாட்டா தெம்வாழ்வு—முழு
முரடர் எவர்தான் வந்தாலும்.

இப்படியாக மான் எண்ணி—இறை
இரக்கம் மெத்தப் போற்றியதே
எப்படியாக வேண்டு மென்றே—அவன்
ஏற்றதைச் செய்வான் ஏங்காதீர்
செப்படியாக வித்தை செய்தே—பரன்
செவ்வனே உலகை நடத்துகிறான்
அப்படியாக அவன் செய்யும்—அறம்
அன்பால் என்றே கொள்வீரே!

இருந்தாலும், பல சாக்குப்போக்குகளைச் சொல்லிச் சிறுவர்களை வீடுகளிலே வேலைக்காரர்களாக அமர்த்திக்கொள்வோர் அநேகர் இருக்கிறார்கள். இவ்விதம் சிறுவர்களிடம் வேலைவாங்குவோர் சிலர் அவர்களை அன்பாக நடத்துவதில்லை.

தாம் பெற்ற பிள்ளைகளைத் தங்கமெனப் போற்றும் அவர்கள் பிறர் பிள்ளைகளைத் தூசென மதிக்கிறார்கள். இவ்வகைப் பட்டவர்களைத் திருத்துவது கடினம். அவர்களுடைய பிள்ளைகளே முன்வந்து அவர்களைத் திருத்தினால் ஒருவேளை திருந்துவார்கள் போலும்.

உங்களுடைய வீட்டிலே வேலைகாரப் பிள்ளைகள் இருந்தால் அவர்களை நீங்கள் அன்பாக நடத்துவீர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அப்படி அன்பாக நடத்தாத ஒரு வீட்டை உங்களுக்குக் காட்டினால் நலமாயிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். பாட்டைப் படியுங்கள்; இடையே அந்த வீட்டைக் கண்டுகொள்வீர்கள்.

குட்டிச் சிவலிங்கன்

பல சிறுவர்கள் வீடுகளிலே வேலைக்காரப் பிள்ளைகளாக இருப்பதை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்.

சிறுவர்களை வீடுகளிலே வேலைக்காரர்களாக வைத்திருப்பது சட்ட விரோதமான ஒரு செயல். சிறுவருடைய நன்மையைக் கருதி அரசாங்கம் இச்சட்டத்தைப் பிறப்பித்திருக்கிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு வயதுக்குக் குறைந்த சிறுவர்களை எந்தவிதமான தொழிலிலும் ஈடுபடுத்தக் கூடாது என்பதுதான் இதன் நோக்கம்.

உச்சிமலை உயர்ந்தமலை
ஊசிமலைக் காட்டிலே
பச்சைத்தளிர்க் கொழுந்தெடுக்கும்
பாட்டாளிகள் பலருமே
இச்சகத்தில் ஏற்றமுள்ள
இலங்கைவள நாட்டினை
மெச்சஉழைத் தேநலிந்தார்
மேவியிந்த நாட்டிலே.

கண்ணுக்கிருட் டோடெழுந்து
கடுங்குளிரைத் தாமறந்து
விண்ணுக்குயர் மலைகளிலே
விரும்பியவர் தொழில்புரிந்து
பண்ணைக்காரத் துரையினுக்குப்
பண்புடனே சேவைசெய்து
எண்ணற்கரும் பொருளைத்தந்த
ஏழைக்கென்ன தந்தாரையா?

கட்டைகாலை இடறுகின்ற
கண்டிபோன்ற ஊரிலும்
அட்டைக்கடி அதிகமான
அப்புத்தளை மேவியும்
கிட்டும்பனிக் குளிர்மழையைக்
கிழிந்தபோர்வைத் துண்டுடன்
முட்டித்தொழில் புரிந்தமக்கள்
முயற்சிக்கென்ன ஈடையா?

ஓட்டைக்கூரை ஓடிந்தநெஞ்சம்
உளுத்துப்போன வாழ்வுதான்
பாட்டுக்கீடாய்க் கிடைத்ததையா
பரந்ததோட்டக் காட்டிலே
வீட்டிற்பல பிள்ளைகுட்டி
விரைவிற்பெற்று விட்டவோர்
தோட்டத்தொழி லாளிபாலன்
துயரக்கதை சாற்றுவேன்.

பத்துப்பிள்ளை பெற்றஅவன்
பாலுக்கென்ன செய்குவான்
செத்துப்போகும் பிள்ளையெனச்
சிணுங்கிமனம் ஏங்குவான்
நித்தம்சோறு உண்டுநல்ல
நிம்மதியாய் வாழவே
சத்தியமாய் உண்டுவழி
என்றொருவன் சாற்றினான்.

நன்றுநன்று அந்தவழி
நன்றெனவே எண்ணியே
தின்றுகுடித் தேவளர்வான்
என்றுமனம் தேறியே
சென்றுவாடா என்றனுப்பிச்
சொன்னபையல் தன்னுடன்
குன்றில்வாழ்ந்த குழந்தைதன்னைக்
கொழும்புச்சீமை போக்கினன்.

‘கோச்சி’ யேறிக் கொழும்புபோகும்
குட்டிச்சிவ லிங்கனும்
ஆச்சியப்பு அனைவரையும்
அழுதழுது பிரியவே
ஓச்சியிது என்னதம்பி
சின்னவன்போல் அழுகிறும்
வாச்சிருக்கு ‘வங்களாவு’
வந்துபாரு என்றனன்.

வந்துசேர்ந்தான் ‘வங்களாவில்’
வாழ்வழி அற்றவன்
நொந்த அவன் நோயறியா
‘நோனா’ அங்கு நின்றனள்
இந்தப்பெடி யேனிங்கு
என்னவேலை செய்குவான்
அந்தவழி யேனாப்பு
அடுக்களைக்கு என்றனள்.

கூட்டிவந்த கோணங்கி
கொடுத்தகாசைப் பெற்றதும்
போட்டுவாறன் என்றுசொல்லிப்
பொடிநடையைக் கட்டினன்
வீட்டுவேலை செய்யவேறு
வக்கில்லாத மங்கையும்
போட்டுவாட்டிப் பொடியனுக்குப்
பெருத்தவேலை வைத்தனள்.

சொன்னசொன்ன வேலையெல்லாம்
சோர்விலாது லிங்கனும்
சின்னஇரு கைகளாலே
செய்துசெய்து வைப்பினும்
என்னவேலை செய்தாயென்று
ஏசியவள் பேசியே
கன்னஅடி போட்டுநீதம்
கடுகடுத்து வாட்டுவாள்.

உண்ணத்தரான் உடுக்கத்தரான்
ஊற்றுவாளே கஞ்சிதான்
பண்ணத்தகா வேலையெல்லாம்
பாலனுக்கே சாற்றுவாள்
எண்ணத்தகா இடுக்கண்தரும்
இந்தமாதின் போக்கினை
கண்ணென்பான் அவள்புதல்வன்
கண்டுமனம் ஏங்கினான்.

என்னையொத்த வயதுடைய
எழையந்தச் சிறுவனை
அன்னையேனோ அடித்தடித்து
அச்சுறுத்தல் செய்கிறாள்
என்னவிதம் இவளுக்குநான்
ஏற்றபுத்தி புகட்டுவேன்
என்றுகண்ணன் ஏற்றநாளை
எதிர்நோக்கி நின்றனன்.

நல்லசிவ லிங்கனோடு
நயந்துபல பேசியே
சொல்லரிய வேலையொன்று
செய்வோமெனத் தேறியே
மெல்லச்சிவ லிங்கனைத்தன்
மெத்தைக்கட்டில் தன்னிலே
நல்லுறக்கம் செய்யவிட்டு
நமதுகண்ணன் அகன்றான்.

நாடிஅவன் லிங்கன்பாயில்
நல்லதூக்கம் கொள்ளவே
மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்து
மூச்செறிந்து தூங்கவே
தேடிக்கால வந்ததாய்க்குத்
தெரியவில்லைச் செய்தியே
மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தோன்
லிங்கனென்று எண்ணினான்.

எழுந்திரடா கழுதையின்னும்
ஏனோதூக்கம் கொள்கிறாய்
பொழுதுடனே எழுந்திருக்கப்
புத்திசொன்னேன் கேட்டியா?
கொழுகொழுத்த மாடுபோலக்
குறட்டைவிட்டு தூங்கிறாய்
எழுந்திரடா எழுந்திரடா
எருமைமாதே என்றான்.

படுக்கையிலே கிடந்தஅவன்
பாயைவிட்டு எழுந்திலன்
தடுக்கவொண்ணாக் கோபங்கொண்டாள்
தாயுடந்த வேளையில்
விடுக்கெனவே சென்றுள்ளே
விறகுக்கொள்ளி ஒன்றினே
துடுக்குடனே எடுத்துவந்து
தூங்குவோனைச் சுட்டனள்.

ஐயோஐயோ சுட்டுவிட்டாய்
அம்மாஎன்று கத்தியே
பையன்விழுந் தடித்தெழுந்து
பதைபதைத்துச் சோரவே
மையல்தீர்ந்த மங்கையவள்
மைந்தனைத்தான் சுட்டதை
மெய்யாயுணர்ந் தேநலிந்து
மேலும்பல சாற்றுவாள்.

பாலுஞ்சோறும் ஊட்டுமுன்னைப்
பாவிநானே சுட்டனே
நாலுமாதஞ் செல்லுமேயுள்
நலிவுதீர என்றுமே
தோலுரியும் தொப்பையாகும்
தொந்தரவென் றேங்கியே
மேலுஞ்சிவ லிங்கனையே
மெத்தஏசித் தூற்றினான்.

வெந்தபுண்ணில் வேலையேனே
விரைந்துபாய்ச்சு கின்றனை
நொந்தவென்னைக் கண்டுமனம்
நோவெடுக்கும் அன்னையே
அந்தச்சிவ லிங்கனைநீ
அடித்துவாட்டும் போதிலே
இந்தத்துயர் கொள்ளாவுந்தன்
இதயமென்ன இதயமோ?

என்றுகேள்வி எழுப்பியந்த
ஏக்கமுற்ற மாதனை
நன்றேகுத்தி நலியச்செய்து
நல்வழியைக் காட்டவே
நன்றுஎந்தன் கண்திறந்தாய்
நல்லஎந்தன் மைந்தனே
இன்றுதொட்டு எங்கள்சிவ
லிங்கனைநான் வாட்டேனே.

என்றுகூறி ஏழைச்சிவன்
இன்னல்தனைப் போக்கியே
நின்றுநின்று நல்லவளாய்
நீதியாக வாழவே
குன்றிலிருந்து வந்தசிவன்
குறைகள்நீங்கிப் போகவே
நன்றுநன்று கண்ணன்மனம்
நன்றெனவே போற்றினர்.

பெற்றபிள்ளை தன்னைப்பேணும்
பெண்மணிகள் யாவரும்
உற்றபிள்ளை துயர்துடைக்க
உவந்துமனம் கொள்ளனும்
கற்றுவாமும் கண்ணன்போன்ற
கனிவுடைய பாலரும்
உற்றவேலைக் காரச்சிறுவர்
உயர்வுக்காக உழைக்கனும்.

விடவில்லை. “தூசி துடைத்து, எண்ணெயிட்டுப் பக்குவமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ‘செயின் கவறிலே’ கீறல் பட்டால் பின்னர் ‘சைக்கிள்’ எதற்குக் கூடும்” என்று கூறி மறுத்துவிட்டான். தன்னுடைய ‘சைக்கிள்’ வண்டியிலே அவனுக்கு அத்தனை கரிசனை.

ஒரு ‘சைக்கிள்’ வண்டியிலே பாடசாலைக்குப் போக வாய்ப்புக் கிடைக்குமாயின் உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? எல்லோருக்கும் அந்த வசதி கிடைப்பதில்லை. சிலருக்குச் ‘சைக்கிள்’ வாங்கித் தரக்கூடிய வசதியுள்ள பெற்றார் இருக்கமாட்டார்கள். சிலருக்குச் ‘சைக்கிள்’ இருந்தும் தொலைவுக்கு அதை ஓட்டிச் செல்ல அனுமதிக்கக் கூடிய மனத்தையுடைய முள்ள பெற்றார் இருக்கமாட்டார்கள்.

குமரன் ‘சைக்கிள்’ இருந்தும் அதிலே பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியாத வகையினன். எனவே குமரன் தினமும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு எப்படிச் செல்வான்? அதற்குத்தானே இருக்கிறது பள்ளிக்கூட பஸ்வண்டி. நண்பர்களோடு குதூகலமாகப் பள்ளிக்கூட பஸ்வண்டியிலே பிரயாணஞ் செய்யும் குமரன் அதனை எப்படிப் பேணிவளப்படுத்துவான் என்று நினைக்கிறீர்கள்? தனது ‘சைக்கிள்’ வண்டியைப் பேணுவது போலத்தான் பேணியிருப்பான் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறதல்லவா? அதுதான் இல்லை. குமரன் பாடசாலை பஸ்வண்டியிலே பிரயாணஞ் செய்யும் போது நடத்தும் அட்டூழியங்களுக்கு அளவேயில்லை.

பள்ளிக்கூட பஸ்வண்டி

கணீர் கணீர் என்று ‘சைக்கிள்’ மணியை ஒலித்துக்கொண்டு விளையாட்டு மைதானத்தில் வந்திறங்கினான் குமரன். அது அவனுக்குப் பிறந்த நாட்பரிசாகக் கிடைத்த புதுச் ‘சைக்கிள்’. புதுச் ‘சைக்கிள்’ என்றால் யாருக்குத்தான் விருப்பம் இருக்காது. குமரனுடைய ‘சைக்கிள்’ வண்டியைக் கண்டு அவனுடைய நண்பர்கள் ஆசைப்பட்டார்கள். தமக்கும் இதுபோல ஒரு ‘சைக்கிள்’ கிடைக்காதா என்று ஏங்கினார்கள். ஒருசிலர் குமரனின் ‘சைக்கிளில்’ ஏறி ஓடவும் விரும்பினார்கள். ஆனால் குமரனோ ஒருவரையும் தனது ‘சைக்கிளை’ நெருங்க

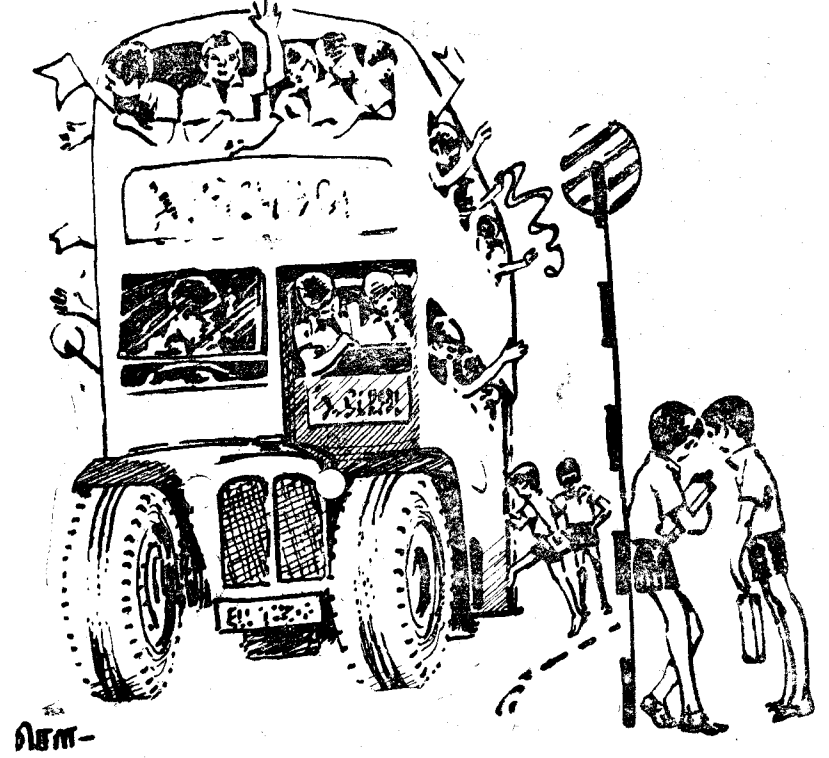
குமரனைப்போன்ற பல மாணவரின் வசதிக்காக
ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்கும் பொதுச் சாதனந்
தானே பள்ளிக்கூட பஸ்வண்டி. குமரன் அதன்
பெருமையை அறியாமல் நடந்துகொள்வது அவனு
டைய நண்பன் பாலனுக்கு வேதனையாக இருந்தது.
பாலனுடைய வேதனைக் குரலைப் பாட்டாகவே
கேளுங்கள்.

காலை மாலை வேளையில்
கடுகி வரும் பஸ்வண்டி
பாலர் நாங்கள் சென்றிடும்
பள்ளிக் கூட பஸ்வண்டி.

காத்து நிற்கும் பெரியவர்
கடிதிற செல்ல வேண்டினும்
ஏற்றிச் செல்ல மறுத்திடும்
எங்கள் பள்ளி பஸ்வண்டி.

பள்ளிச் சிறுவர் நாங்களும்
பார்த்து நிற்கும் இடத்திற்கே
அள்ளி இரைந்து வந்திடும்
அன்பாய் நம்மை ஏற்றிடும்.

சாரி சாரி யாகவே
சனங்கள் நின்று தூங்கினும்
பாரிற் சலுகை எமக்குத்தான்
பக்குவ மாய்ச் செல்லவே.

இரட்டைத் தட்டு பஸ்சிலே
இருக்கை நிறைய இருக்குமே
அரட்டை அடித்துச் செல்லலாம்
அழகுக் காட்சி காணலாம்.

பள்ளிக் கூட வாசலில்
பஸ்வண்டி சென்று நின்றதும்
துள்ளி நாமும் இறங்கியே
துரித ஓட்டம் பிடிப்பமே.

கூட்ட மாக நாங்களும்
கூடிக் கூடிச் செல்லலாம்
வாட்ட மான சிறுவரை
வலிந்து இழுத்துச் செல்லலாம்.

வீட்டை நோக்கி வருகையில்
விரைந்து ஓடி வந்திடும்
நாட்டுச் சொத்து பஸ்வண்டி
நன்கு பேண வேண்டுமே.

மிக்க நல்ல வாகனம்
சிக்க னத்தின் சாதனம்
திக்குத் திக்காய் ஓடியே
தினமும் சேவை செய்குதே.

அருமை அறியாப் பலருமே
அழிவு மெத்தச் செய்கிறார்
பெருமை கொள்ள வேண்டுவோர்
பிழைகள் செய்தல் நீதியோ?

இருக்கை குத்திக் கிழிக்கிறார்
இடை யிடையே எழுதுவார்
துருப் பிடித்த பாகத்தைத்
தோண்டி முறித்து எறிகிறார்.

எழுதக் கொப்பி இருக்கையில்
ஏனே பஸ்சில் எழுதுவான்?
அழுது அழுது சொல்லினும்
அறியார் அவர்தம் மடமையை.

நல்ல சேவை செய்கின்ற
நாட்டுச் செல்வம் பஸ்வண்டி
சொல்ல வேண்டாம் பிறரதைப்
பேணு தம்பி என்றுமே.

கீறிக் கிழித்து அதனுடல்
கிஞ்சல் செய்ய மாட்டமே
ஏறி அமரும் போதிலே
பேணிக் காத்து நடப்பமே.

